

Quan encara és fosc

Dij, 7/10/2021 per Maria del Mar A...

[Des de Sant Benet](#)

Quan em llevo encara és fosc. El despertador em recorda el que el vespre abans tenia molt clar. Em vull llevar d'hora. El Crist de la nostra església sembla que ens abraça i ens beneeixi. M'agrada especialment d'hora al matí, o tard al vespre a l'hivern quan tot és fosc, i el focus il·lumina amb llum càlida només la imatge del Crist a la creu, just al mig del finestral que dona a la muntanya.

Arribo i m'assec, a vegades desperta i a vegades amb el cap espès. Entren altres germanes, entrem, sortim. A vegades el miro, a vegades ni recordo que hi és. Dies sencers i temporades llargues la imatge no és més que una part de l'edifici que ja no veig, de tan donat per sabut. Amb presses, amb preocupacions, contenta, quan m'equivoco, quan tot ho veig negre, quan és fàcil reconèixer la presència de l'amor a cada pas i quan costa tant... passi el que passi, el Crist hi és, sempre, i ens beneeix.

La vida de Déu sempre comença amb una benedicció. El Gènesi explica que Déu crea el món i el beneeix, beneeix sempre. Veu que tota l'obra de les seves mans és bona i bonica, i quan es tracta de la persona humana, i la creació s'ha acabat, reconeix que és "molt bona" (Gn 1,31). Una benedicció està al principi de la creació de Déu. Una benedicció que esdevé nova vida en la natura, en la creació. Una benedicció que a nosaltres, però, no se'ns imposa, només se'ns regala i se'ns proposa.

Miro el Crist. Encara és fosc però Ell, il·luminat, ens abraça. La creació de Déu comença i recomença, a cada instant, amb la seva constant i infinita benedicció. Nosaltres en som cocreadores cada vegada que, enmig de tot, la reconeixem, l'acollim i la compartim.